

ROČNÍK 5 - ČÍSLO 10

VYŠLO V KVĚTNU 2011

CAMERONE

Rok co rok stáváme 18. června, který je významným dnem našeho státu, před chrámem Cyrila a Metoděje v Resslově ulici, vzdáváme čest a projevujeme úctu těm, kdo v jeho kryptě položili životy za naši vlast. V rušné třídě je zastavena veškerá doprava. Pochoduje čestná jednotka v červených baretech. Kladou se věnce. Posádková hudba hraje hymnu. V pozoru stojí ústavní činitelé ČR, vojenští atašé zemí, které se podílely na válečných akcích našich parašutistů, pravoslavný klér, zástupci legionářů, sokolové, skauti. A na chodníku se červenají, díky veteránům našich klubů, výsadkářské barety. Ale jak petní akt pokračuje po skončení ceremoniálu před chrámem?

Tady je třeba vrátit se několik desítek let zpět, kdy naši vojáci prchali z okupovaného Československa do Francie. Naše armáda tam v té době ještě nebyla ustavena, Francie nechtěla dráždit Hitlera. Byli proto zařazeni do Cizinecké legie s tím, že čs. armáda bude vytvořena ihned po vypuknutí války. Mezi jinými se v této Legii, která byla symbolem francouzské armády, ocitl i npor. Rudolf Krzák a stal se jejím obdivovatelem.

Jednou ročně má francouzská armáda svátek. Při slavnostním nástupu velitelé všech jednotek každoročně tento den čtou příběh roty Cizinecké legie, která v době mexické občanské války (1858-1867) šla na pomoc jedné obklíčené posádce ve vesnici Camerone. Ač věděla, že vede naprosto beznadějný boj, rota odmítla se vzdát, bojovala do posledního muže. Tato událost se od té doby ctí v celé Legii. A tak chtěl i generál Krzák (třebaže atentát na Heydricha byl z ideových, morálních a mravních zásad něco zcela jiného, než příběh žoldácké armády) vytvořit tradici připomínání hrdinství parašutistů, kteří 18. června 1942 rovněž zahynuli do posledního v beznadějném boji proti přesile.

Protože prostory chrámu a krypty jsou pro širší veřejnost omezené, pietní akt pokračuje pouze za účasti oficiálních účastníků zkrácenou verzí pravoslavné bohoslužby a vrcholí každoročním čtením slov, která pro tuto příležitost napsal osobně generál Krzák. A trval na tom, aby byla provždy, neměnně, v den výročí přečtena generálem v baretu výsadkáře. Po něm převzal tento úkol bohužel jen na

krátké dva roky generál Kuba. V současné době tlumočí poselství generála Krzáka předseda KVVV Praha generál Gavlas. I letos bude číst:

Vážené dámy a pánové, vážení přítomní. Je to 69 let od 27.května 1942, kdy čs. parašutisté vyslaní čs. zahraniční armádou z Velké Británie provedli vojenskou akci – atentát – proti zastupujícímu říšskému protektorovi generálovi SS a policie Reinhardu Heydrichovi a tak vážně jej zranili, že 4. června 1942 zemřel. Byla to historická událost, která vešla do světových dějin.

Operace Anthropoid, jak byla akce nazvána, byla legitimní válečnou akcí proti vysoce postavenému vojenskému funkcionáři nacistického Německa, proti iniciátorovi vyhlazování Židů a slovanských národů. Přišel do naší země zdecimovat odbojný český národ a vytvořit podmínky pro jeho pozdější likvidaci. Tento záměr vyjádřil slovy, cituji: Po vítězné válce nemá v tomto prostoru český „ksindl“ co pohledávat.

Útok na Heydricha byl projevem sebeobrany a trestem za zločiny, kterých se na českém národě dopustil. Po atentátu rozpoutali nacisté teror masových poprav nemající v českých dějinách obdoby, včetně vyhlazení obcí Lidice a Ležáky.

V této kryptě nalezlo pod ochranou statečné pravoslavné církve úkryt sedm parašutistů pod velením npor. Adolfa Opálky, účastníků akce Anthropoid, a jen zradou Jidáše z vlastních řad byl úkryt prozrazen. Před úsvitem dne 18. června 1942, před 69 lety, byl tento kapitulní chrám obklíčen několika stovkami vojáků německé armády, jednotek SS a policie. Po dobu šesti hodin se výsadkáři bránili a odmítli se vzdát. V chrámové lodi a v této kryptě bojovali do posledního muže a náboje. Nikdy se nevzdáme, byla jejich poslední slova. Poslední náboj si nechali pro sebe.

Jejich statečný čin se zapsal do dějin evropského hnutí odporu, oblétl celý svět, otrásl sebevědomím celé říšské hierarchie i samotného Hitlera a předznamenal Norimberský soud. Posílil mezinárodní postavení naší československé vlády v zahraničí a zapsal se do československých vojenských dějin. Npor.Opálka a jeho 6 mužů, kteří svůj nelehký úkol přijali dobrovolně a s vědomím malé naděje na přežití, vytyčilo zářný vzor kázně, statečnosti a vlastnictví české mládeži i vojákům AČR. Čest a sláva statečným hrdinům!

Připomeňme si tato slova, až 18. června přijdeme k chrámu Cyrila a Metoděje uctít památku statečných parašutistů. (V záhlaví článku snímek z klubové návštěvy zrekonstruované krypty Anthropoidu)

Daga Minkewitzová

ODEŠLA VLASTA RYBÍNOVÁ

21. 1. 1926 – 19. 3. 2011

Malá vesnice Nečas poblíž Jičína, kde se 21. ledna 1926 narodila, nemohla nadlouho uspokojit její neklidnou povahu. S vysvědčením z dvouleté hospodářské školy vyrazila do Prahy. Našla si práci na Ústřední radě odborů a vstoupila do Svazu brannosti, jehož činnost byla nejbližší její povaze. Byla odvážná, zdatná,

veselá, inteligentní, a tak ji jednoho dne oslovila Jiřina Hříbková: „Vlasto, nechtěla bys na partyzánský kurs?“ Partyzánský kurs teď po válce? Hříbková však nebyla ochotná vysvětlovat, nicméně Vlasta okamžitě vzplála – po něčem takovém přece toužila!

V Hradčanech právě skončil utajovaný kurs pro dvacítku mladých mužů, většinou partyzánů a vysokoškoláků, když tam v říjnu 1948 přijelo deset mladých žen, mnohé z nich rovněž partyzáanky. S úžasem se dověděly, že i je čeká - výsadkářský výcvik.

První instruktoři z Hradčan začali po celé republice zakládat střediska pro výcvik branců, na které čekalo výsadkové vojsko. Tak začínala éra našeho civilního parašutismu. Instruktorce Jiřina Hříbková a Vlasta Rybínová se do jejich prvních, nejnáročnějších let zapsaly nasmazatelným písmem. Jiřina jako aktivistka, Vlasta jako odborná referentka ústředního paraodboru. Byla víc než pravou rukou tehdejšího ústředního velitele Štefana Gronského. Týdny a měsíce pracovala s maximálním nasazením bez jediného volného dne. Nelze ani vyjmenovat vše, na čem zanechala svou stopu. Organizovala kurzy pro nové instruktory z měst, kde byla větší koncentrace mládeže, kurzy pro tělocvikáře, mediky a studenty zdravotních škol, kurzy otevírání záložních padáků, seskoků se zásobníky, balení padáků i kurz vysazovačů, pro seskoky zajišťovala letadla (nejdříve armádní, pak nákladní dakoty aerolinií a JU-52 bezpečnostní letky). Ke zvyšování odbornosti a fyzické připravenosti organizovala lyžařský výcvik, kurs zimního táboření i bivakování – a samozřejmě se všech těchto kurzů, pokud to šlo, účastnila. A rvala se o každý seskok, jichž bylo v té době tak málo, jak málo bylo padáků. Vyzkoušela i seskok s lyžemi na nohou.

Jak parašutismus postupně přecházel ze Sokola do Dosletu a posléze do aeroklubů Svazarmu, měnila se i činnost. Z II. celostátních přeborů v Ostravě v roce 1953, kde kromě soutěží hlídek byly poprvé zařazeny seskoky jednotlivců ve sportovním parašutismu, si Vlasta Rybínová odnesla titul přebornice v seskoku z výšky 1500 m s výdrží 15 sekund do kruhu o průměru 150 metrů. Ale už v září 1954 si skočila i svůj poslední, 106. seskok.

Podílela se ještě jako spoluautorka na vystoupení Svazarmu na I. celostátní spartakiádě, ale záhy přešla jako absolventka střední odborné tělovýchovné školy na ÚV ČSTV, kde se posléze stala tajemnicí komise vesnické tělovýchovy. Pracovala i tam, jak bylo jejím zvykem, s plným nasazením. Několik roků byla soudcem z lidu u Městského soudu v Praze a měla řadu různých funkcí. V roce 1960 se vdala za Vladimíra Výtiska, ale manželství nevydrželo. Po několikaletém soužití s Pavlem Šátkem se pak v roce 1996 vdala znovu, během několika měsíců se však stala vdovou. Zůstala bez dětí, ne však sama. Žila mezi výsadkáři, kteří zůstali její rodinou. A na Vlastu Rybínovou, dnes už legendární parašutistku, nikdy nezapomenou.

V den jejích 85. narozenin předali Vlastě Rybínové kolegové D. Minkewitzová a J. Urban blahopřejný diplom a Zlatý odznak, který jí byl udělen KVV Prostějov. Byla v té době dlouhodobě hospitalizovaná v LDN po útoku mrtvice

Daga Minkewitzová

HOLEŠOVSKÉ VZPOMÍNÁNÍ

Snad ještě žijí svědci vysazení a činnosti paradesantní skupiny Clay na Holešovsku. To, že mohla pracovat od vysazení až do konce války, bylo hrdinstvím všech jejích členů počínaje velitelem Bartošem a zejména mistrovstvím radisty Čestmíra Šikoly. Neúspěch většiny skupin vysazených za války byl často zaviněn nejen poškozením pojítek, ale zejména odposlechem a zaměřením s následnou likvidací německou kontrašpionáží.

Na obdobné průzkumné a diverzní úkoly byly připravovány skupiny hloubkového průzkumu u výsadkového útvaru v Holešově v letech 1960-69. Vojáci pro tyto skupiny byli vybíráni již při výcviku branců. Nejvyšší nároky byly kladeny právě na budoucí výsadkáře – radiotelegrafisty. Po vysazení bylo rádiové spojení nejen hlavním, ale převážně jediným způsobem spojení!

A tak po nástupu k útvaru následoval intenzivní výcvik na učebnách i v polních podmínkách - pro taktický i speciální výcvik byly Hostýnské vrchy i letiště ideálním prostředím. Vysílače pracovaly s nízkým výkonem v pásmu krátkých vln s využitím odrazu od ionosféry. To vyžadovalo mistrovsky zvládnout radiotelegrafii, směřování antén a co nejrychlejší vyslání zprávy. Dnes, v době mobilů, je tato odbornost zvládnutelná všemi a za podstatně kratší dobu.

Byl jsem prvním velitelem rádiové jednotky holešovského útvaru. Mým úkolem bylo vyškolit radisty průzkumných skupin pro činnost v nepřátelském týlu a příslušníky vlastního rádiového uzlu připravit tak, aby byli schopni v kterékoliv době přijmout a rozšifrovat zprávy vysazených skupin a obratem jim předat doplňující nebo nový úkol. Protože skupiny působily převážně v operační hloubce kolem 100 km za přední linií, profesionalita těchto specialistů rozhodovala o úspěchu akce i o jejich životě.

Když dnes vzpomínám na léta v Holešově, kde jsem vykonával funkci velitele rádiového uzlu a později spojovacího náčelníka, myslím si, že to byla nejlepší léta mého života v profesi i v rodinném životě.

Ladislav Sadílek
člen KVV Liberec

Všem bývalým příslušníkům 7. VP ZU (pokud na ně jsou adresy) byl rozeslán „Povolávací rozkaz“ na vzpomínkovou slavnost k 50. výročí založení pluku v Holešově. Při slavnostním nástupu 27. srpna bude nesena replika zástavy 7. VP, prostějovští výsadkáři seskočí padákem do zámecké zahrady, proběhnou různé ukázky bojové techniky atd. Organizátoři očekávají účast více než tisíce příslušníků a hostů, televize, novinářů. Pozvání do Holešova platí i pro členy našeho klubu – hlásit se mohou do 11.00 v kasárnách.

Vlado Gajdoš

DUM SPIRO SPERO

(Recenze)

Neznámý vydavatel a nakladatelství v Mohelnici stlačily cenu knihy, o které jsme informovali v Padáčku č. 9, na minimum, t.j. 520 Kč pro členy našich klubů. Na 303 stránkách pojednává o sedmileté historii 601. skupiny speciálních sil generála Moravce, z toho asi 30 stran je věnováno počátkům výsadkových jednotek. K těm se chci ve své recenzi vyjádřit:

Nebál bych se doplnit místa narození „londýnských“ parašutistů. Takže R.Hrubec (Bernartice), J. Šandera (Náměšť nad Oslavou), R.Pernický (Krhové), J.Nechanský (Praha), R.Krzák (Bernartice), J.Černota (Břeclav). Autor mohl doplnit i místa narození bývalých velitelů VÚ 8280, např. Š.Bunzák (Mižgorije, Podkarpatská Rus). Mlhavě si vzpomínám na generála Bunzáka - když se v roce 1977 loučil s „vojnou“, objížděl útvary VVO na Slovensku Tatrou 603. Plk. Faluba je uveden správně jako Ludovít, Bunzák Štěpán by měl být správně Štefan, Josef Gabčík pak Jozef (i když na své závěti je podepsán jako Josef). Rotě těžkých zbraní nevelel por. pěch. Karel Hykele (str.17), ale snad npor. Adolf Staš. (Npor. Staš skákal ve třech armádách – v německé pod Moskvou, v ruské v operaci Dolgoj u Hradce Králové a po válce i v čs. armádě. V roce 1951 velel kpt. Staš ppor 71, funkci po něm v letech 1951-52 převzal kpt. F.Mansfeld).

Vysoká vojenská škola ve Vyškově, kterou prošla většina velitelů VÚ 8280 (je to i moje Alma mater z let 1972-76, obor průzkumný), měla také několik názvů. V roce 1960 vzniklo Vyšší voj. učiliště hrdiny SSSR Otakara Jaroše (VVÚ OJ). V roce 1967 bylo učiliště nahrazeno 1. fakultou Vojenské akademie Antonína Zápotockého (1. F VAAZ). Po další transformaci se v roce 1970 změnila na Vysokou vojenskou školu hrdiny SSSR Otakara Jaroše (toho kpt. Jaroše, kterého prezident Klaus odmítl povýšit 11.11.2009 in memoriam). V roce 1975 byla škola přejmenována na dlouhý název – Vysoká vojenská škola pozemního vojska trojnásobného hrdiny ČSSR a hrdiny Sov. svazu arm. generála Ludvíka Svobody (L. Svoboda 1895 – 1979). Vysoká vojenská škola pozemního vojska ve Vyškově zanikla k 1.9.2004.

Možná bych ještě doplnil a napsal, kdo je kdo na historických fotografiích. Aspoň zmínku by si zasloužil kpt. F. O. Miksche (v roce 1943 napsal knihu Paratroopers), G. Loquens a další. Jediná stránka (24) věnovaná „bratrskému“ 7. výsadkovému

pluku ZÚ v Holešově (v.ú. 7374) se mi zdá opravdu málo. To by bylo asi tak všechno ke kapitole o historii.

K dalším kapitolám - nejsem až tak velký znalec nových metod boje, trochu mě překvapuje rychlost obměn na velitelských postech u 601. skupiny. Dalším překvapením je rozsah výzbroje a výstroje 601. skupiny. Příjemným oživením knihy jsou pak osobní vzpomínky účastníků misí, zatím ještě v živé, nezkraslené paměti. Naopak návratem do 70. let se mi jeví „počítačem upravené“ fotografie příslušníků jednotky z výcviku a misí. (Fotky „raketáků“ jsou jen v plynových maskách - F.Mansfeld by řekl: To by bylo na prokurátora. Ale asi je k tomu důvod...)

Po odchodu Jiřího Šolce se objevují noví autoři, kteří zaplňují mezeru a objevují se nové knihy s problematikou parašutismu (J.Bílek – Ve vzduchu, na zemi i ve vodě, L.Binet – HHhH a další). E. Stehlík s knihou Dum Spiro Spero k nim taky patří. Autor byl pro většinu výsadkových veteránů z ČR a SR k vidění i na Setkání 2010 v září v Prostějově. Kladně hodnotím, že se mu povedlo do knihy zařadit i události z roku 2010. Berte, prosím, tuto recenzi jako můj osobní pohled na knihu, s kterým nemusí zákonitě všichni souhlasit.

Hodnocení je celkově kladné. A poděkování Mílovi Juříčkovi, který zabezpečil, nechal podepsat a dodal knihy pro zájemce z KVVV Praha.

Vladimír Gajdoš

TAHEJ, TAHEJ! TAHEJ!

Od jedenácti let nosím uniformu. Po absolvování vojenského gymnázia, tzv. školní jednotky, jsem nastoupil do vojenského učiliště. Když jsem tenkrát během učiliště na procházkách s mou tehdejší slečnou (která později přijala mé příjmení) pozoroval na letišti seskoky svazarmovských parašutistů, rezolutně jsem prohlašoval: To jsou šílenci. Mně by k tomu v životě nikdo nedonutil!

Blížilo se ukončení učiliště a přišly umístěnky. Náš výkonný praporčík převzal iniciativu a jednoduše je přiděloval. Na mne vyšel Bor u Tachova. Ta dálka! Ale velitel roty (jediný důstojník z povolání) přidělení zrušil. Další den přijeli kádrováci, pozvali mě na pohovor a místo do Boru jsem dostal umístěnku do Holešova. Holešov a Vyškov, to je blízko! A tak jsem radostně souhlasil. Když jsem se ale dověděl, co mě v tom Holešově čeká, poněkud to se mnou otrásl. Ale co bych neudělal pro svou slečnu!

Po příchodu k útvaru, kam jsme přijeli v rajtkách a byli terčem posměchu, nastal přeškolovací kurz. Ten vedl o něco starší kolega. Naučil nás balit padák, skákat z trenažéru a hlavně se vyžíval tím, že nás pořád dokola nutil skákat z můstku. Měli jsme tak otřesené svaly, že chůze ze schodů byla často možná jen pozpátku.

Přišel první seskok, ustrojili nás do padáků PD 47 a vzorně připraveni jsme vyskákali z Il-14. Poprvé jsem tehdy letěl letadlem a hned jsem musel vyskočit, a k tomu jsem věděl, že výsadkařina je nebezpečná záležitost. Takže když se mi otevřel padák, přišla značná úleva. Jen mi bylo divné, že letím jinam, než mí

kamarádi, ale byl jsem spokojený, že letím s padákem nad hlavou. Směru klesání jsem nevěnoval pozornost.

Z klidu mne vyvedl až pohled na požární nádrž, ke které jsem se blížil, a pak mě vystrašilo vedení vysokého napětí. Začal jsem se pokoušet otočit padák, tahal jsem jeden popruh za druhým, ale ten padák nereagoval. Nějak se mi ale přece jen podařilo malé pootočení a najednou jsem byl nad hangárem a nad skleněnou střechou vedlejší opravny nákladních aut. Sklo mě neudrží! Napadlo mně, že se chytím nápisu Letiště Holešov, když jsem začal vnímat hlasy: Tahej pravý! Tahej levý! Tahej zadní! Tahej, tahej, tahej! Co jsem měl tahat a co jsem dělal, nevím, Najednou jsem uviděl auto zaparkované před hangárem, které mě přitahovalo tak mocně, že jsem bouchl do boku jeho ložné plochy, odrazil se od ní a přistál na zádech.

Náčelník výsadkové služby chtěl vědět, proč jsem padák neotočil. Ale nám nikdo neřekl, že se k tomu dají použít padákové šňůry! Tak jsme tedy byli poučeni následně.

Druhý den byl další seskok. Na letišti mi dodal odvalu sám velitel pluku. Řekl kapitánovi letadla: Vezměte to, prosím vás, dál nad vesnici, je tu ten skokan!

Další seskoky už byly bez problémů. U útvaru bylo velmi dobré prostředí jak pracovní, tak i v soukromí. Byli jsme mladí, zakládali rodiny a poctivě pracovali. V roce 1968 jsem nastoupil do Vojenské akademie a po ní pracoval v různých štábních funkcích. Do důchodu jsem šel v roce 1997 a teď učím externě na střední škole v Karlových Varech. V létě mně prohánějí na kole vnuci, během školního roku připravuju pro své žáky různé ukázky z činnosti hasičů, vojáků i zdravotní záchranné služby. To je můj koníček.

Vojta Kohout

MŮJ ŽIVOT U PARAGÁNŮ

Tak se má jmenovat kniha vzpomínek, kterou slibuje brněnský kolega Miloš Hledík, jehož verše, s kterými přijíždí na setkání do Starých Splavů, nás vřdycky potěší i pobaví. Jako kdyby mluvil z duše mnohého z nás, když vzpomíná: V duchu procházíte místy, kde jste prožívali vojenskou službu. Kde jste jako paragáni sváděli „slavné“ boje a prolili moře potu. Kde jste se samopalem v ruce, oči na stopkách číhali, kdy se objeví nepřítel, a kde se naopak stala ta či ona lumpárnička. Na to vše vzpomínáte se zavřenýma očima a zdá se vám, jako by to bylo včera... A pak, pak oči otevřete, podíváte se do zrcadla a s hrůzou zjistíte, co ten neúprosný a krutý čas, co z vás udělal. Hrůzný to pohled...

*Stáří je hrozná věc. Na nic si vzpomenout nemohu.
Marně si hlavu lámu, jak si s tím nějak pomohu.
Po usilovném přemýšlení a mozkových buněk nářku
já rozhodnul jsem, že navštívím bábu kořenářku.*

*Slušně ji požádám, by namíchala nápoj z bylinek a kořenů,
po kterém zašle ty vzpomínky zpět do hlavy seženu.
Bába si nahlas mumlala ty svoje kouzelné tlachy
a nenápadně zašpitla, že nápoj ten přijde na velké prachy.*

*Po uvedení sumy na chvíli zmražen stál jsem a ztich.
Ale co – stejně mi stát sebere desetkrát víc na daních.
„Aspoň si po napití na vše vzpomeneš, ty můj paragánskej kluku!“
Tak jsme si s bábou plácli a podali si ruku...*

Doufejme, že ten nápoj báby kořenářky byl úspěšný, abychom při čtení slibované knihy Můj život u paragánů zapomněli na zrcadla a mohli znovu prožívat to naše nezapomenutelné mládí s červeným baretem.

dm

25 KM VOLNÝM PÁDEM

Už je to celé půlstoletí, kdy začalo být zřejmé, že díky umělým družicím vstupuje pokrok v průzkumu vesmíru do období, kdy je možné pomýšlet na vypuštění družice s člověkem na palubě. Začaly zkoušky potřebného zařízení a vybavení pro pobyt člověka ve vesmíru. Vyzkoušet výstroj bylo nutné v podmínkách, které se co nejvíc přibližují podmínkám ve vesmíru.

Obě tehdejší velmoci soupeřící ve vesmírném průzkumu se rozhodly, že výstroj vyzkoušejí prostřednictvím seskoků z balónu. První byly na tahu Spojené státy americké. Bylo 16. srpna 1960, kdy ze základny USAF Holoman v Novém Mexiku odstartoval stratosférický balón Explorer III s kapitánem USAF Josefem Kittingerem na palubě. Ve výšce 31 400 m kapitán Kittinger vyskočil a proletěl volným pádem asi 25 000 m. Celý seskok ze stratosféry trval necelou čtvrt hodinu.

Drahoň Tvrz

VÁNOČNÍ POTLACH U PARAŠUTISTŮ

Prosincový potlach se konal na podnět kolegyně Minkewitzové ve vánoční atmosféře se vším všudy, včetně svíček, františků a chvojí. Dokonce každý přinesl aspoň jeden dárek, takže každý pak něco dostal, pokud možná ne právě to, s čím sám přišel. Byly to i některé zcela praktické dárky, jako například klobásky od kolegy Laciny.

Na potlach přišlo přes 20 členů našeho klubu. Kolega František Řanda pro nás zajistil oddělený salonek, kolegyně Daga zajistila výzdobu, Standa Lacina všechno fotil, Bořek Vejvara dal k dobru veselé historky ze zážitků starých paragánů a do kolektivní zábavy se zapojili kolegové Tvrz s manželkou, Lacinová, Hanák, Suchomelová, Čermáková, Urban, Muller, Čejka, Pěnička, Visinger, Kořízek,

Matoušek, Dvořáček, Kubík a další, kteří se přišli pobavit třeba aspoň na chvíli. S vánoční náladou splynul i personál restaurace a pan vedoucí Daniel Hendrich nám dokonce přinesl celou náruč dárků a slíbil, že na volnou stěnu salonku můžeme umístit např. panely z 60. výročí nebo snímky ze života klubu.

Byla to vydařená akce. Přispěla ke vzájemnému poznávání a sblížení našich členů. Všem, kdo se podíleli na úspěšném vánočním potlachu, patří poděkování.

Ludvík Dvořáček

POJEĎTE S NÁMI DO STARÝCH SPLAVŮ

Setkání výsadkových veteránů pp 71 čs. parašutistů s paraveterány výsadkových klubů České a Slovenské republiky – tak zní letošní pozvání, už čtrnácté, do Starých Splavů. Organizace setkání, které bude věnované vzpomínce na velitele 22. v br plk. F. Mansfelda, se ujímá KVV Liberec.

Tato setkávání ve Starých Splavech nezačala před 13 lety, ale už někdy v roce 1972. Chlapům, kteří sloužili u výsadkového vojska v jeho pionýrských letech v Zákupích, se zastesklo po sobě navzájem i po svém veliteli, kterého ctili a milovali, jak vůbec nebývá zvykem. V tom roce 1972 si dodali odvahy a asi 15 se jich za Františkem Mansfeldem vypravilo. Uviděli se s velkou radostí a poznali, že se nic z jejich vojenského kamarádství neztratilo. A tak se občas dávali dohromady, někdy za tři, jindy za pět let někdo zorganizoval další setkání. V Liberci na letišti, v bytě u Mansfeldů, na Brněnské přehradě, v hotelu v Mimoně, v Dolní Lomné. Někdy se jich sešly dvě tři desítky, jindy i šedesát, sedmdesát. Doba však takovým setkáním nepřála – měli by přece mít povolení ke shromažďování, podávat hlášení o průběhu, pořizovat seznamy přítomných...

Devadesátá léta všechno změnila. A když se syn desátníka Mirka Plesara ujal ve Starých Splavech na břehu Máchova jezera chatovou osadu Borný, bylo vše vyřešeno. Loni poprvé nemoc Františku Mansfeldovi nedovolila přijít mezi své výsadkáře. A letos poprvé nepošle na setkání ani dopis a pár svých krásných slov...Připomene ho už jen výstavka, kterou mu organizátoři věnují.

Minkewa

Pozvání platí pro všechny naše členy. Pozvánky a další informace najdete u kolegy Urbana.

KLUBOVÝ HLASATEL

NAŠE VÝROČNÍ BILANCOVÁNÍ

Naše výroční členská schůze, která hodnotila činnost našeho klubu v roce 2010, se konala 11.12. 2010 jako již tradičně v jídelně kasáren v ulici Gen. Píky v Dejvicích. Její jednání řídil místopředseda klubu kolega Pavol Krajčovič. Přítomno bylo 46

členů a 11 hostů – velmi špatné počasí odradilo k cestě do Prahy například kolegy ze Zlína, Prostějova atd., delegace z Bratislavy přijela vlakem. Mezi hosty jsme opět uvítali armádního generála Tomáše Sedláčka, který je čestným členem našeho klubu. Ve svém vystoupení se zabýval tradicemi našich válečných veteránů, jimž mnohé naše sdělovací prostředky věnují minimální pozornost. Na schůzi zavítal i kolega Jiří Schams, který se postupně zotavuje z velmi těžkého zranění, které utrpěl na misi v Afghánistánu.

Po výroční zprávě, kterou přednesl předseda klubu kolega Gavlas, následovala zpráva o finančním hospodaření a byla zvolena revizní komise ve složení Čejka, Tvrzová a Mráček. V diskuzi vystoupilo osm našich členů. Kolega Mrázek poděkoval KVV Liberec za uspořádání důstojného rozloučení s velitelem 22. výsadkové brigády plk. Františkem Mansfeldem. Do diskuze se zapojili také hosté, kolegové Chromek, Tuček, Hreha, Chymčák, Kvasnička a plk. Lužný ze Svazu důstojníků a praporčíků v záloze. Podnětnými myšlenkami a návrhy, které v diskuzi zazněly, se bude výbor zabývat ve své další činnosti. Po diskuzi bylo přijato usnesení a na závěr schůze zazněla hymna Duní stroje vzduchem.

Gen. Sedláček vyzvedl naši spolupráci s ČSOL

Ještě dlouho po skončení schůze jsme poseděli v přátelském duchu u dobrého vínka. Na zajištění občerstvení – guláš, párek, káva atd. se podíleli kolegové Lacina, Tvrzová, Minkewitzová, Řanda a samotřejmě ochotný perzonál jídelny.

Ludvík Dvořáček

PŘIJĎTE, SEJDEME SE

- **NA ČLENSKÉ SCHŮZI** dne 22. 9. 2011 v 16.30 hod. v klubovně ČsOL ve 4. poschodí hotelu LEGIE , metro I.P. Pavlova
- **NA VÝROČNÍM SHROMÁŽDĚNÍ** dne 10.12. 2011 v 10.00 hod. v jídelně kasáren v ulici Gen. Píky č.1
- **SCHŮZE VÝBORU** v klubovně KVV Praha, Křižíkova 12, 1. p., č. dv. 138 14.6., 19.7., 16.8., 13.9., 18.10., 15.11., 29.11., 6.12. vždy v 17.00 hod.
- **ANTHROPOID** - 18.6.2011 v 10.00 hod. účast na pietních aktech v Resselově ulici a na pietním aktu u Památníku výsadkářů v Technické ulici Praze-Dejvicích
- **DEN VETERÁNŮ** - 11.11.2010 v 16.00 hod. - účast na pietním aktu u Památníku výsadkářů v Technické ulici Praze-Dejvicích
- **PRAVIDELNÁ SETKÁNÍ** (potlach) členů klubu každý třetí čtvrtek v měsíci od 17,00 hodin v restauraci U PARAŠUTISTŮ v Praze 2 - Nové Město, Resselova ulice č. 7 ve dnech 16.6., 21.7., 18.8., 15.9., 20.10., 15.12. Členové sekce „knihovna“ si mohou po vzájemném dohovoru vyměňovat knihy.

UDĚLENÍ VYZNAMENÁNÍ, DIPLOMŮ A BLAHOPŘÁNÍ

Při příležitosti životního jubilea udělil celostátní výbor KVV Prostějov
na návrh výboru KVVV Praha

ZLATÝ ODZNAK

Vlastě RYBÍNOVÉ, nar. 1926
Daze MINKEWITZOVÉ, nar. 1931

MEDAILE ZA ZÁSLUHY

Rudolfu HEISSELOVI, nar. 1926

BLAHOPŘÁNÍ K ŽIVOTNÍMU JUBILEU

Jaromíře MARKOVÉ, nar. 1946
Evženovi KŘÍŽKOVI, nar. 1951
por. Benediktovi ČERVINKOVI, nar. 1971
Miloši JANOVSKEJMU, nar. 1971

Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let přejeme
pevné výsadkářské zdraví

Uvedená ocenění budou předána na členské schůzi dne 19. května 2011

ODEŠLI DO VÝSADKOVÉHO NEBE

Se smutkem v srdci jsme se rozloučili s kolegy výsadkáři, členy našeho klubu

plk.v.v. PhDr. Janem ONDROVČÁKEM

Vlastou RYBÍNOVOU

kpt.v.v. Jaroslavem ČERMÁKEM

Čest jejich památce

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Vychází 3x ročně (ke každé členské schůzi). Rediguje Daga Minkewitzová. Technické zpracování Miloslav Juříček. Autoři snímků Stanislav Lacina a Drahoň Tvrz. Číslo 11 vyjde v září 2011. Uzávěrka je 19.07., uzávěrka aktualit 16.08. 2011.